

колонијалне власти у Индији. После Другог светског рата британска колонијална управа у Индији запада у кризу услед нараслог отпора прогресивних снага Индије, предвођених Конгресном партијом и њеним лидером Махатмом Гандијем, тако да чак и у самој Великој Британији сазрева свест да Индији треба признати независност. У току посла око израде Индијског устава од стране Уставотворне скупштине, британски Парламент је донео Закон о независности Индије који је ступио на снагу 15 августа 1947. када је Индија и стекла независност. Тако је убрзан и олакшан пут ка доношењу првог Устава Индије који је Уставотворна скупштина усвојила новембра 1949. да би исти ступио на снагу јануара 1950. Овај нови Устав Индије је имао да изрази и реши сву сложеност и хетерогеност индијског друштва у коме су егзистирале разнолике расне, етничке, језичке, културне и друге групе. Он је спадао у групу револуционарних устава са обимном регулативом, био је најдужи по броју чланова (њих 406), што је последица његовог детаљног залажења у организацију и функционисање бројних органа. Особеност индијског уставног уређења је у споју модернизма и традиције јер поред демократских установа парламентарног режима у његовој политичкој структури се срећу и неке древне установе из далеке прошлости. Тако се Индија определила за парламентарни режим и организацију модерне државе у којој су централни органи власти прихваћени по британском узору, али се није одрекла ни своје вековне традиције када је уставом регулисала питање каста, статуса неких племена, употребу језика и сл. Сама сложеност и разноврсност земље је определила и њено федеративно уређење. Поред многољудности (око 350 мил. становника), различитост раса, вера, језика, култура и обичаја су учинили индијско друштво веома разнородним с компликованом и сложеном структуром и многим унутрашњим баријерама које отежавају комуникацију међу људима. Процењује се да у Индији људи говоре 179 различитих језика и 544 дијалеката па је и само језичко споразумевање између појединих етничких заједница готово немогуће. Пре стицања независности Индија се састојала од девет гувернерских покрајина и преко 550 принчевских државица, да би у новоформираној федерацији девет покрајина стекло статус федералних јединица док су принчевске државе интегрисане у десет посебних држава. Између ових државица је извршено рангирање према степену самосталности на државе А и Б категорије. У државе А категорије су улазиле бивше гувернерске покрајине (њих девет), док су десет принчевских држава рангиране у В категорију. Оваква структура